

Experiència de dos joves catalans en el Voluntariat Padre Arrupe dels jesuïtes

«Ens hem sentit afortunats de poder viure amb els preferits de Déu, els humils, els benaurats»

Fernando Puig i Clara Tarruell són un jove matrimoni catòlic acabats de casar que han tornat a Sabadell després de tres anys de voluntariat al Perú, a les comunitats rurals de l'altiplà de Cusco. En aquella zona andina tots dos hi han aportat el seu bagatge professional, però com ells mateixos admeten és molt més el que han rebut i après de part dels oblidats del món. La fe humil i profunda de les persones amb qui han conviscut els ha deixat petja, també en la seva manera de viure la fe.

Com vau decidir anar com a voluntaris al Perú?

Ja havíem fet voluntariat social separatament, però ens hi volíem implicar tots dos plegats i d'una manera molt més intensa i profunda. Teníem ganes que no fos una experiència puntual, sinó realment transformadora, i volíem conèixer Déu d'una altra manera, i ara podem dir que l'hem trobat sobretot en els pobres i oblidats. Ho vam fer a través de Voluntariat Padre Arrupe (VOLPA) que impulsen els jesuïtes; vam seguir el curs preparatori de tot un any, que realment va molt bé per discernir i veure si realment estàs preparat, i finalment vam anar al Perú.

Què va suposar per a vosaltres anar a viure en una societat rural andina?

Quan hi arribes tot et sembla nou i sorprenent per les diferències culturals que hi ha; coses que aquí es consideren fonamentals allà no ho són gens. Primer, doncs, estàs com en un núvol, tens grans expectatives i molta empena. Després, amb el temps et vas situant al teu lloc, et vas fent més realista i els vincles que crees amb les

persones t'ajuden a adaptar-t'hi. A poc a poc et vas adonant que no t'estaves esperant especialment a tu, que no ets tan imprescindible com et pensaves i que ells tenen la seva vida i la seva manera de fer.

La vida allà ens va captivar; hi havíem d'anar per un any, però finalment ens hi vam quedar dos anys més, ja no com a voluntaris sinó desenvolupant les nostres tasques com a professionals. Després d'una mica més de tres anys vam tornar, i ho vam fer amb un sentiment ambivalent: d'una banda, contents per tornar a veure la família i els amics, però d'una altra també amb un dol per tot el que deixàvem enrere, sobretot per aquelles persones que hi havíem conegut.

Quin balanç en podeu fer?

Ara que tornem a ser aquí experimentem la buidor per no poder viure amb els preferits de Déu, els humils, els pobres, i ens adonem que alguna cosa d'ells ens tocava pel fet de ser al seu costat. Una vegada aquí hem pres consciència que al Perú érem en un lloc privilegiat. Potser això costa d'entendre

llocs; *wawa* significa «nen» en quítxua, i *etxea*, «casa» en euskera. És la casa del nen, on viuen infants en situacions vulnerables, en un clima de llar i formant una gran família.

[Fernando] Jo estava en una ONG peruana que impulsa projectes a les zones rurals. Hi feia tasques de suport com a enginyer en la qüestió de l'aigua. Érem com uns treballadors més, intentàvem que la relació personal amb els companys fos el més horitzontal possible, que no fóssim els especials del grup.

Com s'hi viu la fe cristiana?

Per les mateixes diferències culturals, hi havia coses que ens xocaven de la manera de viure el cristianisme. En general, tenen una fe senzilla i molt arrelada a la terra. Els pobles situats a més altura viuen molt pobrament, en casetes senzilles al bell mig de les muntanyes, de manera que són ells i el cel... i prou. Podríem dir que tenen Déu molt a prop. Però al mateix temps el materialisme a poc a poc també hi està arribant. La carretera interoceànica que uneix de fa un temps Cusco amb el Brasil els ha portat molts avantatges, però també coses no tan bones i els valors tradicionals es van perdent.

Quins testimonis de fe us han impactat més?

Una persona que ha estat molt important per a nosaltres ha estat el P. Antonio, un jesuïta basc que fa més de 30 anys que és al Perú i que ens ha ajudat molt tot aquest temps. Per a nosaltres ha estat un veritable testimoni. La relació que estableix amb la gent d'allà és molt bonica i acollidora. Ha après perfectament el quítxua per entendre-s'hi millor i poder celebrar l'eucaristia en la seva llengua. D'ell i d'altres missioners i missioneres, com ara les Germanes de l'Infant Jesús, ens ha impressionat la manera com es relacionen amb la gent, com comparteixen la seva forma de viure, amb la mateixa pobresa, com pregunten amb ells... El P. Antonio rep constantment persones que busquen consell o ajuda, de tal manera que de tant atendre la gent hi havia dies que no tenia temps ni per dinar. Aquesta entrega absoluta ha estat com un mirall per a nosaltres. A les homilies el missatge d'ell i de tots els sacerdots és que Déu és alliberador. Tots ells no es

en la nostra societat occidental, però en aquells pobles dels Andes ens sentíem molt afortunats de poder estar amb unes persones com aquelles. Sabíem que viure amb ells ens transformaria i la veritat és que hem après molt. Esperem haver ajudat totes aquelles persones que hem conegut, però qui realment s'ha enriquit, qui ha rebut un bé de tots ells, hem estat nosaltres.

Quines eren en concret les tasques que hi desenvolupàveu?

Érem en un poble molt petit dels Andes. Tots dos col·laboràvem en la vida de la parròquia, en la catequesi i també ajudant a les misses. De vegades també acompanyàvem el jesuïta que portava la parròquia, el P. Antonio Sánchez-Guardamino Senante, quan assistia les petites i aïllades comunitats rurals de tota la rodalia.

[Clara] La meua tasca era fer de professora de música a l'escola, i a la tarda col·laborava en un centre que es diu Wawa Etxea, nom format per la unió de dues paraules, una quítxua i una en euskera, ja que és una unió entre persones dels dos

Foto: Fernando i Clara amb un grup de nens de la zona d'Ocongate durant la festa de Yunsada.

«Com a voluntari has de fer l'experiència de la gratuïtat, de deixar-te acollir»

cansaven de dir que Déu és amor, i que l'amor és més fort que el pecat. Aquest és el missatge d'esperança que en paraules i obres el P. Antonio i la resta de missioners transmeten sense parar.

També hem de dir que el panorama religiós en aquella regió ha experimentat canvis en els darrers temps. Encara que el catolicisme hi continua sent majoritari, ha augmentat molt la presència de grups evangèlics, sobretot d'adventistes i els anomenats *maranathas*. Especialment aquests darrers hi entren amb molta força i tenen un missatge absolutament contrari al del catolicisme; no hi ha espai per a la llibertat de la persona, i tot es redueix a cenyir-se a unes normes morals clares, a pagar el delme i a seguir el líder. Fan servir un llenguatge molt simple, que no exigeix tant de la persona perquè la llibertat personal queda reduïda. En aquests grups es posa molt més l'èmfasi en el pecat que en l'amor.

Quins suggeriments podríeu donar als joves que es plantegen fer un voluntariat internacional?

Una cosa important és evitar

anar-hi amb la idea que salvaràs el món, o que amb el que saps i els estudis que tens tindràs solucions per a tots els problemes. De vegades, hi ha voluntaris que creuen que seran capaços de resoldre un problema que fa anys que dura, i aquesta actitud fa molt de mal allà, perquè projecta una imatge d'arrogància de l'uropeu. No n'hi ha prou d'haver estat dos estius com a cooperant en algun lloc per conèixer la situació d'aquests països.

Una altra qüestió que creiem important és la religiosa. Com a voluntari és veritat que no se t'exigeix una religiositat personal viva, però per a nosaltres la fe ha estat molt important en aquesta experiència. Pensem que en aquesta mena de voluntariat la fe personal té valor, perquè els països on vas, a diferència d'Europa, són molt creients. Per tant, anar-hi amb una postura agnòstica, o fins i tot atea, no ajuda gaire a la trobada amb les persones. En general, podem dir que s'hi ha d'anar molt despullat i conscient que no podràs iniciar grans coses. Has de fer l'experiència de la gratuïtat, de deixar-te acollir.

Catalunya Cristiana, un mes gratis

Ara, si encara no estàs subscrit a Catalunya Cristiana, et regalem un mes perquè la rebis, te n'enamoris i t'acabis de convèncer.

Tant si ets una parròquia, una entitat o un particular, truca'ns al **934 092 770** o envia'ns un mail a unmesgratis@catalunyacristiana.cat i et regalem un mes de subscripció. La rebràs setmanalment i de manera gratuïta.